

det er det Forslag, der er filllet under Nr. 22. Jeg tror ikke, at dette Forslag er forsvaarligt — lad mig blive ved dette Ord — jeg kan ikke se rettere, end at det er uforvaarligt saaledes at betragte en Mand næsten som Fattiglem, forinden han bliver det, at destinere ham i Forveien ved at sige: Du er en Mand, som der ikke er nogen Tvivl om vil komme paa Fattigvæsenet, og derfor anstille vi et Slags Forhør, for at sikre os Muligheden af at kunne træffe saadanne Bestemmelser, der ere nødvendige for at kunne jage Dig væk, inden Du har været her den Tid, Du skal have været her. Det stiller sig for mig saaledes, at jeg ikke nogensinde vil kunne gaa ind paa et Forslag af den Beskaffenhed, og selv om det maatte erkjendes, at det vilde have noget Betydning for at opretholde det af Flertallet foreslaaede System, vil jeg dog sige, at jeg, hvis det ikke kan opretholdes paa anden Maade, bestemte for mit Vedkommende vil fraraade, at man vedtager det. Det følger af, hvad jeg har tilladt mig at udtale, at jeg ikke kan følge det System, som det ærede Udvalgs Flertal har foreslaaet, hvorimod jeg for at komme det imøde, og navnlig for at komme den Betragtning imøde, der tillægges et slikt Ophold en større Vigtighed end jeg, skal slutte mig til Mindretallets Forslag i Stedet for til mit eget. De ærede Herrer ville se, at det ikke er saa lidet et Skridt, jeg i saa Henseende gaar; thi medens mit eget Forslag væsentlig er begrundet i Hensynet til Billighed lige overfor den Trængende, om hvem der er Spørgsmaal, gjør jeg her en Indrømmelse ligeoverfor det Princip, at Opholdet, naar det er fortsat i alt Fald i en ikke altfor kort Tid, vistnok afgiver en tilstrækkelig berettiget Grund til at konstituere en Forsørgelsespligt. Selvfølgelig kan jeg ogsaa, om end subsidiært gaa ind paa det af det ærede 6te kongevalgte Medlem (Utsig) stillede Forslag; jeg mener, at det har den Mangel, at det i alt Fald ogsaa for at komme til Virksomhed forudsætter, at man saa at sige skal anstille Underfølgelser om den Trængendes hele foregaaende Liv for at udfinde, om han har været nogetsteds i 10 Aar. — Jeg for mit Vedkommende kan ikke erkjende Berettigelsen heraf, idet jeg mener, at naar Vedkommende selv frivillig har opgivet sin Kommune, bør denne forsaavidt være fri; men jeg kan som en Indrømmelse mod den hele Tanke, der gjør sig gjældende i Udvalgets Flertals Forslag, naar ikke Andet kan være, gaa ind paa at modtage det af det ærede 6te kongevalgte Medlem stillede Forslag. Ligeledes maa jeg paa det Allerbestemteste bede ærede Medlemmer om at følge det ærede 6te kongevalgte Medlem i det Forslag, han har filllet om, at § 00. skal bortfalde. — Jeg kan ikke se Andet, end at denne Paragraf er en meget betydelig Forværrelse af det System, der nu er det gjældende, og jeg tror ikke, at det paa nogen Maade kan siges, at den er bygget paa den

Grundtanke, som det ærede Udvalgs Flertal selv vedskjender sig; men derimod kan jeg se, at den vil forøge Bønselighederne, forøge Besværighederne ved at bestemme Forsørgelseskommunen i en ganske utrolig Grad, og, hvad der er det Allerværste, alt dette Besvær vil som oftest blive foranlediget, uden at der kommer noget Resultat deraf. — Naar jeg nu vender mig til de Forslag, der ere stillede til § 18, forstaar jeg ikke den ærede Ordfører rettere, end at det er Udvalgets Flertals Ønske, at faae Forslaget under Nr. 3 vedtaget fremfor Forslaget under Nr. 16. — Jeg kan ikke have Noget at erindre, hveken mod det ene eller det andet af disse Forslag, der, saavidt jeg skjønner, hænge sammen med det følgende Forslag, forsaavidt de betinge, at det første Punktum af 2det Stykke i § 18 skal udgaa. — Hvad derimod Forslaget under Nr. 17 angaar, da kan jeg ikke skjønne rettere, end at der, naar dette vedtages, uden at tillige Mindretallets Underendringsforslag under Nr. 18 vedtages, vil komme en Lakune i Loven, som jeg hører, at den ærede Ordfører har sagt skulde udfyldes derved, at Bestemmelserne i § 29 skulde komme til Anvendelse, men det forekommer ikke mig, at det ærede Flertal opnaar sin Hensigt. Jeg kan ikke se rettere, end at der, forinden man kommer ind paa at anvende § 29, vil komme til at foreligge Spørgsmaal om Jødekommunen. Det vil være den, der vil komme til at bære Byrden, og desuden forekommer det mig, at Lovforslagets Bestemmelser have Fortrinet fremfor dette, at henviser Spørgsmaalet til Behandling efter § 29, selv om det maatte vise sig, at jeg ikke har Ret i den foransførte Betragtning, hvad jeg imidlertid tror, jeg har. § 19 hænger jo sammen med Forslaget, der er filllet under Nr. 17, og dens Vedtagelse eller Fortastelse maa altsaa afhænge af, hvorledes det stiller sig med dette. Med Hensyn til Udvalgets Forslag under Nr. 20, skal jeg ikke reise nogen Indvending, men dog vil jeg gjøre opmærksom paa, at, naar det ærede Udvalg vil opnaa sin Hensigt, nemlig at faae Børn, der vel ere fødte uagte, men senere ere legitimerede ved et følgende Ægteskab, ind under Paragrafen, saa tror jeg, det vil være nødvendigt, at udtrykke dette bestemtere, end det er slet ved at optage dette Udtryk „uagte“, i Stedet for, som der staar i Lovforslaget, „udenfor Ægteskab fødte“, idet det nemlig hidtil har været den almindelige Fortolkning af Ordet uagte, som findes i den tidligere Lov, at derunder var der indbefattet ogsaa de Børn, som, da de fødtes, vare uagte. — Jeg skal ikke have Noget at erindre imod, at man gjør den Forandring der, at de for Fremtiden skulle betragtes som ægte; men jeg tror, at det da vil være nødvendigt, at det ærede Udvalg søger en Redaktion, hvorfra dette klart fremgaar. — Ændringsforslaget under Nr. 21 kan jeg ikke have Noget at erindre imod, og Ændringsforslaget under Nr. 22 har jeg allerede tilladt mig at omtale,